

Arrest

nr. 203 659 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 augustus 2015 een eigen asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 18 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 23 maart 2016 en 5 januari 2017.

1.2. Op 27 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van Arabische origine te zijn, behorend tot de soennitische strekking binnen de islam. Tevens verklaart u afkomstig te zijn uit de Iraakse hoofdstad Bagdad.

Sinds 2005 of 2006 zou u op een streng bewaakte Amerikaanse basis in Bagdad gewerkt hebben. U baatte er een soort telefoonwinkeltje uit, dat door Amerikanen gebruikt werd om naar het thuisfront te telefoneren. Toen Amerikanen niet langer gebruik maakten van uw diensten, omdat ze over eigen telecominfrastructuur en internet beschikten, stelde u telecommunicatie ter beschikking van militairen uit Sierra Leone, eveneens binnen de beveiligde basis.

In 2007 werd uw woonst bij een explosie ernstig beschadigd. Kort nadien vernam u van een kennis dat u persoonlijk bij de explosie geïdendeerd werd. Wat u betreft staat het nagenoeg vast dat men u doelbewust wilde treffen omdat u professioneel actief was in een door Amerikanen bemande militaire basis. Niettemin zou u actief blijven op diezelfde basis tot september 2012, maar u kende geruime tijd geen noemenswaardige problemen. U verklaart dit door het feit dat u tot 2015 een teruggetrokken leven leidde in Bagdad; u verscheen niet vaak in het openbaar en bleef aldus onder de radar van eventuele belagers.

De relatieve rust die u van 2007 tot 2015 kende, werd bruusk verstoord op 1 augustus 2015. Terwijl u met een vriend op restaurantbezoek was, gebeurde er in uw woonst een inval door 5 à 6 onbekenden. Uw moeder was op dat moment thuis. Bij een schermutseling kwam ze ten val. Uw broer wilde tussenbeide komen, maar ook hij kreeg een stevige klap. De belagers doorzochten uw woonst en namen gsm's, uw laptop en een DVR-recorder, waarop beelden van de bewakingscamera bij uw huis werden opgeslagen, in beslag. U werd door uw broer verwittigd over wat er tijdens uw afwezigheid was gebeurd. U dook meteen onder.

Amper enkele dagen nadien, in casu op 4 augustus 2015, vertrok u, op aandringen van uw vader, per vliegtuig en legaal, naar Turkije. Van daaruit reisde u verder door naar België. Op 19 augustus 2015 kwam u er aan om de dag nadien, op 20 augustus 2015, asiel te vragen bij de bevoegde instanties.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u de volgende documenten over: de eerste pagina van uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw verkiezingskaart, uw rijbewijs, de identiteitskaart en het woonstbewijs van uw moeder, een rantsoenkaart, werkbades, uw diploma's, een toelating voor het bezit van een gsm op de basis waar u professioneel actief was, certificaten over vervolmakingscursussen, een instapkaart voor een vliegreis van Istanbul naar Izmir, documenten die betrekking hebben op het incident in 2007, waarbij uw woonst ernstig beschadigd werd, documenten van een ziekenhuis, waaruit moet blijken dat uw moeder bij het incident in 2007 gewond raakte, klachten over het incident op 1 augustus 2015, een emailcorrespondentie met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en foto's waarop u te zien bent met tolken die werkten voor Amerikanen. Op 4 januari 2017, daags voor uw tweede gehoor door het Commissariaatgeneraal, stuurde u, via uw advocaat, nog bijkomende stukken: enkele ingescande pagina's van het paspoort van een Britse kennis, een conversatie met deze laatste en een videofragment, waarop u te zien bent tijdens een feestje met vrienden op een legerbasis.

B. Motivering

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op 2 incidenten, die het gevolg zouden zijn van uw activiteiten op een Amerikaanse legerbasis in Bagdad: een bomexplosie in uw woonst in 2007 en een brutale huiszoeking op 1 augustus 2015. Welnu, op basis van uw verklaringen, moet besloten worden dat in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

In verband met het meest zwaarwichtige asielmotief dat u aanhaalt en dat bovendien de directe aanleiding voor uw definitieve vlucht was, moet worden geconcludeerd dat u dit niet aannemelijk weet te maken. In casu moet worden besloten dat uw verklaringen ter zake onvoldoende consistent zijn.

Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 1, p.9) dat de inval op 1 augustus 2015 in uw woonst, terwijl u afwezig was, gebeurde om 11u.30, dat dit gebeurde door 4 à 5 personen en dat uw moeder tot tweemaal toe werd geduwd en hierdoor ten val kwam. Verder verklaarde u, eveneens tijdens dit gehoor, dat uw moeder 2 à 3 dagen na het incident terugkeerde naar

uw/jullie woont om er uw paspoort en kleren op te halen. Tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u echter (CGVS 2, p.5) dat de inval gebeurde rond 23u.30 en dat u vermoedt dat er 5 à 6 betrokkenen waren (nadat u eerst beweert het niet te weten en het niet exact te kunnen zeggen). Hoewel u tijdens uw eerste gehoor spontaan verklaarde dat uw moeder tot tweemaal toe geduwd werd (en hierdoor ten val gebracht werd), durfde of kon u tijdens het tweede gehoor niet meer zeggen hoe vaak uw moeder werd geduwd tijdens de brutale huiszoeking in jullie woonst (CGVS 2, p.6). Bij confrontatie met uw afwijkende verklaringen ten opzichte van uw eerste gehoor, schrijft u deze toe aan het feit dat er meer tijd verstreken was tussen het incident en uw respectievelijk eerste en tweede gehoor (CGVS 2, p.6). Tijdens uw tweede gehoor, ook in verband met de inval van de onbekenden die naar u op zoek waren, verklaarde u in eerste instantie dat ze de deur forceerden waardoor uw moeder achterover viel (CGVS 2, p.5) om kort daarop te verklaren dat uw moeder de deur opende, dat de deur niet beschadigd was en dat u denkt dat uw moeder niet ten val kwam door een openzwaaiende of ingebeukte deur (CGVS 2, p.5). Welnu, dergelijke verklaringen of ongerijmde wendingen zijn als onvoldoende consistent te bestempelen. Immers, de gebeurtenissen op 1 augustus 2015 vormden de directe aanleiding van uw definitieve vlucht uit uw herkomstland. Bijgevolg mag verwacht worden dat u hieromtrent eenduidiger zou zijn in uw verklaringen, ook al blijkt, eveneens uit uw verklaringen, dat u niet persoonlijk aanwezig was tijdens de razzia en u dus de loop der gebeurtenissen reconstrueert louter op basis van de verklaringen van de aanwezigen, in casu uw moeder en broer. Ook in dat geval mocht verwacht worden dat u consistentere zou zijn in uw verklaringen, wat niet het geval is. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van het incident, dat de directe aanleiding was voor uw definitieve vlucht, in het bijzonder.

Eveneens tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal, beweerde u zich niet meer te kunnen herinneren of u uw paspoort al bij zich had toen u van huis ging voor de bewuste feiten (op 1 augustus 2015) of dat iemand het document nadien nog ging ophalen (CGVS 2, p.7). Meteen daarop werd u gevraagd of uw broer of moeder na de feiten op 1 augustus 2015 nog spullen van u gingen ophalen in uw woonst, waarop u dit formeel en uitdrukkelijk ontkent en beweert dat ineens al uw spullen waren meegenomen (CGVS 2, p.7). Vervolgens verklaart u (CGVS 2, p.7) dat uw moeder op 1 augustus (2015) uw spullen meenam en dat u niet weet of ze nadien nog (andere) spullen ging ophalen. U herhaalt kort nadien dat u zich écht niet meer herinnert of uw moeder nog spullen voor u ging ophalen in jullie woonst (CGVS 2, p.8). Nochtans beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat uw moeder na 2 of 3 dagen terugkeerde naar uw/jullie woonst om er uw reispaspoort en wat kleren op te halen (CGVS 1, p.9). Bij confrontatie met uw weinig consistente verklaringen over dit aspect van uw asielrelaas, dat indirect betrekking heeft op het laatste vervolgingsfeit, beweert u achtereenvolgens dat u niet sterk bent in getallen en data, dat u nogal slecht slaapt en hiervoor enige tijd medicatie gebruikte, maar die inmiddels aan de kant hebt geschoven, dat u details vergeet, maar dat het best mogelijk is dat u in het verleden wél gedetailleerder was in uw verklaringen, om ten slotte te eindigen met de boutade dat “de tijd dingen vervaagt” (CGVS 2, p.8). Welnu, dergelijke uitleg overtuigt niet. Immers, er verstreken slechts 3 dagen tussen het laatste incident en uw definitief vertrek. Gezien de impact van de gebeurtenissen op 1 augustus, slechts 3 dagen later gevolgd door uw definitief vertrek uit uw herkomstland, kan ervan uit gegaan worden dat deze periode in uw geheugen gegrift staat en dat u zich preciezer herinnert door wie welke voorbereidingen werden getroffen met het oog op uw vertrek naar Europa. De vaststelling dat u ook hierover onvoldoende consistent bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Het is daarenboven weinig aannemelijk dat u op en vanaf 1 augustus 2015 intensief zou geïnterviewd zijn, in casu maar liefst 8 jaar na een eerder incident, waarbij uw woonst (ernstig) zou beschadigd zijn door een bermbom, toen reeds omwille van uw activiteiten op een door Amerikanen gecontroleerde legerbasis. Het is in dat verband tevens opmerkelijk dat u na het incident in 2007 toch actief bleef op de legerbasis tot de Amerikanen zich er in september 2012 terugtrokken. Nog opmerkelijk is dat u reeds in september 2012 stopte met uw activiteit op de legerbasis om pas in augustus 2015 nog en/of opnieuw gericht en intensief geïnterviewd te worden, quasi louter omwille van uw professioneel verleden.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u niet op de hoogte bent van het lot van uw broers. Nochtans was het in uw geval belangrijk om zich hieromtrent (blijven) te informeren bij uw moeder, met wie u nog contact onderhoudt (CGVS 1, p.9 en CGVS 2, p.8), omdat ook uw broers voor Amerikanen zouden gewerkt hebben én ze bovendien nog gevaarlijker werk deden – transport van goederen met trucks voor Special Forces (CGVS 2, p.4). Welnu, in deze context is het weinig aannemelijk dat u van deze broers niet hun exacte woonplaats kent, zelfs niet weet of ze buiten Bagdad gevestigd zijn of zelfs in het buitenland verblijven (CGVS 2, p.4). Uw uitleg voor het gebrek aan informatie over uw broers overtuigt niet; uw moeder zou u gewaarschuwd hebben om niet naar uw broers te informeren omdat telefoons of netwerken makkelijk kunnen getapt worden (CGVS 1, p.9 en

CGVS 2, p.4). In de huidige context, waarbij meerdere communicatiekanalen en –middelen voorhanden zijn, is het weinig waarschijnlijk dat iemand zoals uzelf, die lange tijd zelf in de telecommunicatiesector actief was, geen mogelijkheid zou kunnen benutten om te informeren naar het lot van (dichte) familie. De vaststelling dat u over dermate weinig informatie beschikt over het lot van dichte familie, hetgeen u beter in staat zou stellen om uw eigen actuele vrees accuraat in te schatten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er moet voorts opgemerkt worden dat u onvoldoende kennis hebt van de inhoud van documenten die u ter staving van uw asielaanvraag overlegt.

In casu betreft het documenten (documenten 8 en 9: groene map), die u aanbrengt ter staving van het incident op 1 augustus 2015. Op de vraag van de verantwoordelijke Protection Officer om de inhoud van de stukken in uw eigen woorden weer te geven, verklaarde u immers (CGVS 2, p.7) dat u de documenten nauwelijks gelezen hebt. Hierop suggereert u om de stukken voor te lezen of ze door de Protection Officer te laten lezen (CGVS 2, p.7) en u voegt er nog aan toe dat u de stukken liever niet leest om zo “beter te vergeten” (CGVS 2, p.7). Welnu, van asielzoekers zoals uzelf, mag worden verwacht dat ze een degelijke kennis hebben van de inhoud van door henzelf overlegde stavingsstukken. Uw gebrek aan interesse en kennis terzake, doet afbreuk aan de ernst van de door u geuite vrees, temeer daar het om documenten gaat over het laatste door u aangehaalde vervolgingsfeit, dat bovendien de directe aanleiding was voor uw definitieve vlucht uit uw herkomstland.

Er moet ten slotte benadrukt worden dat er een ernstig vermoeden bestaat dat u bewust uw internationaal paspoort of een volledige kopie ervan achterhoudt voor de asielinstanties.

Vastgesteld moet worden dat u enkel een kopie overlegde van de eerste pagina van een internationaal paspoort op uw naam, dat u klaarblijkelijk werd uitgereikt op 22 maart 2015 (zie document 1: groene map). Op de eerste vraag hieromtrent – waarom u enkel een kopie overlegde van de eerste pagina – antwoordt u (CGVS 1, p.5) naast de kwestie, om vervolgens (CGVS 1, p.6) te beweren dat u de kopie enkel nam om uw foto op het paspoort aan uw verloofde te tonen. Vervolgens beweert u niet te weten waarom de asielinstanties ook een bijzondere interesse hebben voor de andere pagina's van uw paspoort (CGVS 1, p.6). Hierop werd u gewezen op het gegeven dat uit stempels in het paspoort kan worden afgeleid wanneer iemand zijn herkomstland verlaten heeft of, in voorkomend geval, in andere landen verbleef (CGVS 1, p.6). U verklaart vervolgens dat u wél een kopie bezit van uw vliegticket van Istanbul naar Izmir (Turkije, zie document 10: groene map), maar op basis van een dergelijk document kan niet worden bepaald wanneer u uw herkomstland verliet (hetgeen u uitdrukkelijk werd meegedeeld, zie CGVS 1, p.6). U beweert, nog in verband met uw paspoort, dat het door de smokkelaar in beslag werd genomen voor u de boot nam (wellicht tussen Turkije en de Griekse eilanden), net als alle andere originele documenten (CGVS 1, p.6). Op de vaststelling dat u wel andere originele stukken overlegde, verklaart u dan weer dat uw vader deze naar uw broer in Duitsland zou gebracht hebben (CGVS 1, p.6), hetgeen weinig aannemelijk lijkt. Welnu, de vaststelling dat u slechts een zeer onvolledige kopie van uw internationaal paspoort overlegt en hier een weinig aannemelijke verklaring voor geeft, doet het vermoeden rijzen dat u uw identiteits- en reisdocument bij uitstek, een internationaal paspoort, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Deze vaststelling is belangrijk en zwaarwichtig in het licht van het geheel van uw verklaringen. Niet enkel ontstaat het vermoeden dat u voormeld document achterhoudt, maar mogelijk bevat het paspoort informatie over een geldig visum en vooral het moment en de manier waarop u uw herkomstland verlaten hebt. De vaststelling klemt des te meer, aangezien u het laatste vervolgingsfeit in Irak situeert op 1 augustus 2015, in casu amper 3 dagen voor uw beweerde vertrek. In die optiek is het cruciaal dat u zicht biedt op het moment van uw vertrek uit uw herkomstland. Met uw gedrag doet u het vermoeden ontstaan dat u bewust en intentioneel tracht de asielinstanties te misleiden. Mogelijk werpt informatie uit uw internationaal paspoort een geheel ander licht op uw relaas in het algemeen en de waarachtigheid van het laatste vervolgingsfeit in het bijzonder. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg nogmaals en finaal aangetast.

Op basis van al het voorgaande dient besloten te worden dat in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming zoals vervat in art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u overlegde documenten, behalve de stukken die reeds in deze motivering behandeld werden, werpen geen ander licht op deze beoordeling. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de onvolledige kopie van uw internationaal paspoort, een rantsoenkaart, uw rijbewijs en uw verkiezingskaart bevatten

gegevens over uw identiteit en uw herkomst, die niet betwist worden. Uw diploma's, uw certificaten over door u gevolgde opleidingen, uw werkbades en een toelating om op een militaire basis een gsm te bezitten en foto's waarop u zou te zien zijn met voor de Amerikanen actieve tolken, staven uw opleiding en uw professioneel verleden, dewelke evenmin ter discussie staan. In verband met de documenten die u overlegt met betrekking tot het incident in 2007 (verklaringen bij de politie en de attesten over verwondingen die uw moeder daarbij zou opgelopen hebben), moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal weliswaar niet betwist dat u en/of moeder daadwerkelijk hetzij getuige, hetzij het slachtoffer van een dergelijk incident waren, doch aan uw verklaringen dienaangaande, als zou u persoonlijk én omwille van uw activiteiten op een Amerikaanse legerbasis bij de explosie geïmpliceerd zijn, kan wél getwijfeld worden en wel in het licht van het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, die in de motivering hiervoor omstandig besproken werd. Het via uw advocaat op 4 januari 2017 toegevoegde audiovisueel materiaal (documenten 17, 18 en 19) bevat een filmpje van 41 seconden, waarop u met (bevriende) tolken op een legerbasis te zien bent en voorts ingescande foto's van en door Robert O'Dowd, waarin deze laatste bevestigt dat u voor het Amerikaanse leger werkte in Irak. Uw professioneel verleden wordt echter niet in vraag gesteld. Tijdens uw gehoor op 5 januari 2017, toonde u ook nog enkele filmpjes op uw smartphone. In dat verband verwijst u (CGVS 2, p.2 en 3) naar kennissen die hetzij in Irak vermoord zijn, hetzij intussen in België asiel hebben gevraagd. Het valt daarbij op dat u in verband met [A.A.K.] verklaart weinig te weten over zijn problemen in Irak en voorts verwijst u enkel naar problemen van landgenoten die voor Amerikanen gewerkt zouden hebben (CGVS 2, p.3). Het Commissariaat-generaal erkent dat er een verhoogd risico op vervolging bestaat voor Irakezen die gelieerd worden aan activiteiten voor buitenlandse troepen, doch benadrukt tevens i) dat de loutere verwijzing naar professionele activiteiten voor Amerikaanse of andere buitenlandse troepen niet volstaat om internationale bescherming te krijgen en ii) de beoordeling van elke asielaanvraag gebeurt op individuele basis en op eigen merites. Weze in deze context nog benadrukt dat u er niet in geslaagd bent om uw asielaanvraag en het laatste vervolgingsfeit in het bijzonder (de brutale huiszoeking op 1 augustus 2015) aannemelijk te maken. De door u overlegde stukken zijn bijgevolg niet in staat om de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers

in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind

geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de vluchtelingenstatus licht verzoeker toe als volgt:

“4.1.1. Aangaande de zogenaamde tegenstrijdigheden

Het Commissariaat-generaal argumenteert dat verzoeker inconsistent is geweest, meer bepaald over de aantal onbekenden die zijn woning hebben bestormt en om welk uur de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan. De Commissaris-generaal erkent dat verzoeker tijdens het incident niet aanwezig was en alle informatie heeft verschaard via zijn moeder en broer, doch toont zij onbegrip bij de minimale verschillen tussen de twee verhoren. Verzoeker had eerst verklaard dat de gebeurtenissen zich hadden voorgedaan om 11:30 en nadien verklaarde dat de gebeurtenissen zich hadden voorgedaan om 23:30. Verzoeker meent dat het een simpele verkeerd vertaalde menselijke fout betreft. De gebeurtenissen hebben zich wel degelijk om 23:30 voorgedaan. Het is ook maar logisch dat een inval zelden plaatsvindt op klaarlichte dag.

Wat betreft de aantal onbekende, waar verzoeker in het begin had over 4 à 5 personen en nadien over 5 à 6 personen, kan verzoeker alleen meedelen dat dit informatie betreft die hij verkreeg van zijn moeder en broer. Verzoeker kan niet met zekerheid zeggen om hoeveel personen het ging aangezien hij niet aanwezig was. De magere motivering van het Commissariaat-generaal luidt dat verzoeker niet voldoende consistent was, juist omdat het incident heeft geleid tot het vertrek van verzoeker uit Irak. Het vertrek van verzoeker ging gepaard met veel chaos en paniek. Verzoeker moest namelijk ondergedoken blijven tot zijn vertrek. Het is dus niet onlogisch dat hij een aantal details verkeerd heeft weergegeven. Zulke details doen nog steeds geen afbreuk aan de gegronde vrees van verzoeker.

4.1.2. Aangaande de voorgelegde documenten

Volgens het Commissariaat-generaal heeft verzoeker onvoldoende kennis van de voorgelegde documenten om dat hij ze liever niet wou voorlezen of in eigen woorden vertellen wat er instond. Dit is een erg kromme redenering van de Commissaris-generaal. De documenten niet willen voorlezen, is niet het zelfde als onvoldoende kennis hebben.

Integraal zegt de Commissaris-generaal het volgende:

“Er moet voorts opgemerkt worden dat u onvoldoende kennis hebt van de inhoud van documenten die u ter staving van uw asielaanvraag overlegt.”

“In casu betreft het documenten (documenten 8 en 9: groen map), die u aanbrengt ter staving van het incident op 1 augustus 2015. Op de vraag van de verantwoordelijke Protection Officer om de inhoud van de stukken in uw eigen woorden weer te geven, verklaarde u immers (CGVS 2, p.7) dat u de documenten nauwelijks gelezen hebt. Hierop suggereert u om de stukken voor te lezen of ze door de Protection Officer te laten lezen (CGVS 2, p.7) en u voegt er nog aan toe dat u de stukken liever niet leest om zo “beter te vergeten” (CGVS2, p.7). Welnu, van asielzoekers zoals uzelf, mag worden verwacht dat ze een degelijke kennis hebben van de inhoud van door henzelf overgelegde stavingsstukken. Uw gebrek aan interesse en kennis terzake, doet afbreuk aan de ernst van de door u geuite vrees, temeer daar het om documenten gaat over het laatste door u aangehaalde vervolgingsvrees, dat bovendien de directe aanleiding was voor uw definitieve vlucht uit uw herkomstland.”

Het valt verzoeker zwaar dat de Commissaris-generaal hieruit concludeert dat verzoeker en ongeïnteresseerd is en onvoldoende kennis heeft.

Verzoeker wou liever niet voorlezen om niet emotioneel te worden en vriendelijk gevraagd aan de protection officer om dit te doen.

Verzoeker begrijpt niet hoe de protection officer tot de conclusie komt dat hij niet geïnteresseerd is en onvoldoende kennis heeft over de door hem zelf voorgelegde documenten.

Verzoeker betwist dit ten stelligste!

4.1.3. Aangaande het paspoort van verzoeker

Het Commissariaat-generaal schrijft het volgende aangaande het gegeven dat verzoeker zijn paspoort niet integraal kon voorleggen:

“De vaststelling klemt des te meer, aangezien u het laatste vervolgingsfeit in Irak situeert op 1 augustus 2015, in casu amper 3 dagen voor uw beweerde vertrek. In die optiek is het cruciaal dat u zich biedt op het moment van uw vertrek uit uw herkomstland. Met uw gedrag doet u het vermoeden ontstaan dat u bewust en intentioneel tracht de asielinstanties te misleiden. Mogelijk werpt informatie uit uw internationaal paspoort een geheel ander licht op uw relaas in het algemeen en de waarachtigheid van het laatste vervolgingsfeit in het bijzonder. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg nogmaals en finaal aangetast.”

Verzoeker heeft tegen betaling zijn paspoort opgestuurd gekregen van Izmir. Verzoeker doet er alles aan om vrees aannemelijk te maken. De vervolgingsfeiten zijn ernstig en onder geen enkele omstandigheid kan verzoeker nog veilig wonen in Bagdad.

In bijlage wordt kopie toegevoegd van het volledige paspoort. Verzoeker kan niet genoeg benadrukken dat hij bij zijn asielaanvraag enkel de waarheid heeft gesproken.

Verzoeker is dan ook erg bedroeft dat de Commissaris-generaal niet overtuigd is van zijn vrees.

4.1.5. Aangaande het werk van verzoeker

De Commissaris-generaal erkent dat er verhoogde risico op vervolging bestaat voor Irakezen die geallieerd worden aan activiteiten voor buitenlandse troepen. Doch meent het Commissariaat-generaal dat een loutere verwijzing naar de professionele activiteiten voor Amerikaanse of andere troepen niet volstaat om internationale bescherming te genieten. Uiteraard dient de beoordeling te gebeuren van elke asielaanvraag op individuele basis.

Een aantal zaken staan vast. De eerste is dat verzoeker voor de Amerikanen heeft gewerkt en dat voor een lange periode. Ten tweede is dat verzoeker een soenniet is. Dit wordt eveneens ontkent. De houding van de sjiiitische milities ten aanzien van soennieten is geen geheim. Verzoeker is sowieso al kwetsbaar. Verzoeker heeft met video's en documenten geprobeerd zijn asielrelaas te staven. Door vage en magere argumentatie wordt verzoeker als ongeloofwaardig beschouwt.”

Inzake de subsidiaire bescherming, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie, tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker benadrukt dat UNHCR de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 als een intern gewapend conflict heeft gekwalificeerd en dat dit standpunt nog steeds van kracht is. De commissaris-generaal betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict, maar stelt evenwel dat de mate van willekeurig geweld, rekening houdend met diverse objectieve elementen, niet volstaat om te besluiten tot een uitzonderlijke situatie waarbij er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekers een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld door art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker acht zich ernstig gegriefd door de onbegrijpelijke en onrechtvaardige beoordeling daar de objectieve elementen waarop de commissaris-generaal zich baseert kwantitatieve factoren zijn zoals het aantal burgerslachtoffers, en kwalitatieve factoren zoals de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld, de geografische omvang van het conflict, het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking, de impact op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun regio te verlaten.

De commissaris-generaal erkent in zijn beslissing dat het geweld in de provincie Bagdad hoofdzakelijk de vorm aanneemt van terreuraanslagen door IS enerzijds, en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De commissaris-generaal stelt voorts dat de kleinschalige aanslagen de meeste burgerslachtoffers maken, en dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. Bovendien erkent de commissaris-generaal dat het offensief dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, in Bagdad tot de mobilisatie van sjiiitische milities heeft geleid, dat deze voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld met name mishandelingen,

ontvoeringen en moorden, en dat vooral soennitische burgers een groter risico zouden lopen hiervan het slachtoffer te worden. Toch meent de commissaris-generaal onterecht dat verzoeker geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevallen, werpt verzoeker op dat de afwezigheid van een openbaar leven geen vereiste is om te kunnen spreken van een *“ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld”* conform artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit is een bijkomende voorwaarde die de commissaris-generaal toevoegt aan de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient vastgesteld dat het dagelijks publieke leven nooit is gestopt, zelfs niet in de meest gewelddadige periode van 2006 en 2007. Dit argument raakt naar mening van verzoeker bijgevolg kant noch wal om te motiveren dat er geen nood is aan de subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst er te dezen nog op dat de commissaris-generaal in 2014 en begin 2015 het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Toen vormde de verderzetting van het dagelijks leven geen enkel bezwaar voor het toekennen van de subsidiaire bescherming. De bocht van 180 graden in het beleid van de commissaris-generaal en de volledige willekeur die hieraan te pas lijkt te komen, is evident kennelijk strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, aldus nog verzoeker, die zich voorts nog de vraag stelt waarom de commissaris-generaal de gevolgtrekking maakt dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming omdat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen. Immers blijkt juist dat ook de toestroom aan intern ontheemden voor bijkomende problemen zorgt en hieruit kan volgens verzoeker onmogelijk worden afgeleid dat er geen nood zou zijn aan subsidiaire bescherming.

Tot slot wijst verzoeker naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit de zeer precare veiligheidssituatie in Bagdad moet blijken, citeert hij uit het ambtsbericht *“Veiligheidssituatie in Irak”* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en verwijst hij naar publicaties in de media die aantonen dat in Bagdad recent een golf van zware aanslagen plaatsvindt, alsook naar cijfermateriaal van Iraq Body Count. Hij wijst er voorts op dat volgens de recente gegevens van de Britse organisatie *“Action on Armed Violence”* (AOAV) Irak het meest gevaarlijke land ter wereld blijkt. In het meest gevaarlijke land ter wereld is bovendien de hoofdstad Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld, aldus het *“Verisk Maplecroft’s New Global Alerts Dashboard”* (GAD), een online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert. Dat de veiligheidssituatie in Bagdad fluctueert en het er actueel nog zeer gevaarlijk is, blijkt bovendien uit het feit dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd afgekondigd voor Bagdad door de Iraakse autoriteiten, aldus verzoeker, die betoogt dat het duidelijk mag zijn dat Bagdad in elk geval een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat er in Bagdad sprake is van willekeurig geweld en dat hij bij terugkeer het gevaar loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een selectie van krantenartikelen over aanslagen in Bagdad sinds februari 2016 alsook een kopie van zijn volledige paspoort toe.

2.1.2. Op 5 maart 2018 maakt verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus *“Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 25 september 2017 wordt gevoegd.

2.1.3. Op 8 maart 2018 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij hij melding maakt van nieuwe elementen, met name een beschikking van de onderzoeksrechter over de overval op verzoekers huis van 2 augustus 2015 en een getuigenverklaring van zijn broer bij de politie van 2 augustus 2015. Verzoeker verwijst voorts naar recente nieuwsberichten met betrekking tot recente incidenten in Bagdad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsont-

werp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Uit de vragenlijst van 29 december 2015 ingevuld bij de DVZ blijkt dat verzoeker vreest voor militieën omdat hij soenniet is en heeft samengewerkt met het Amerikaanse leger (CGVS, stuk 19, vragenlijst DVZ). Hij verklaarde dat mensen die met de Amerikanen hebben samengewerkt, worden beschouwd als verraders. Verzoeker lichtte toe een telefoonwinkel te hebben uitgebaat op een Amerikaanse basis in Bagdad (FOB Shield). In 2007 werd zijn woonst getroffen door een bomexplosie. Volgens verzoeker werd hij persoonlijk gevisieerd en wilde men hem doelbewust treffen omdat hij professioneel actief was in een door de Amerikanen bemande militaire basis. Rond 2009-2010 werkte verzoeker vervolgens als IT- en communicatie-expert op deze Amerikaanse basis. Verzoeker bleef actief op de Amerikaanse basis tot 15 september 2012, wanneer de basis werd overgedragen aan de Iraakse overheid. Hij verklaart hierna op zelfstandige wijze als computerhersteller- en installateur te hebben gewerkt. Op 1 augustus 2015 zou er een brutale inval bij verzoeker thuis hebben plaats gehad, terwijl hij afwezig was, waarbij gsm's, een laptop en een DVR-recorder in beslag werd genomen. Zijn moeder en broer zouden zijn geslagen en hij zou door de aanvallers zijn herkend op een foto als "de verrader".

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de commissaris-generaal om zijn asielaanvraag te staven (CGVS, stuk 16, map met 'documenten').

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat een deel van de voorgelegde documenten, met name zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de onvolledige kopie van het internationaal paspoort, een rantsoenkaart, zijn rijbewijs en zijn verkiezingskaart, de identiteit, herkomst en nationaliteit van verzoeker staven, die niet worden betwist.

De commissaris-generaal stelt verder dat verzoekers diploma's, opleidingscertificaten, werkbadges en een toelating om op een militaire basis een gsm te bezitten en foto's waarop verzoeker zou te zien zijn met voor de Amerikanen actieve tolken, verzoekers opleiding en professioneel verleden staven, die evenmin ter discussie staan.

De commissaris-generaal twijfelt bijgevolg niet aan verzoekers verklaring dat hij sinds 2005-2006 tot september 2012 op een Amerikaanse basis heeft gewerkt waarbij hij diensten verleende voor de Amerikaanse troepen en coalitietroepen, hetgeen evenmin door de Raad in twijfel wordt getrokken.

Aldus wordt aangenomen dat verzoeker een soennitische moslim uit Bagdad is die ongeveer 7 jaren op een Amerikaanse basis aldaar heeft gewerkt.

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld: "*Het Commissariaat-generaal erkent dat er een verhoogd risico op vervolging bestaat voor Irakezen die gelieerd worden aan activiteiten voor buitenlandse troepen, doch benadrukt tevens i) dat de loutere verwijzing naar professionele activiteiten voor Amerikaanse of andere buitenlandse troepen niet volstaat om internationale bescherming te krijgen en ii) de beoordeling van elke asielaanvraag gebeurt op individuele basis en op eigen merites.*"

Wat betreft zijn individuele omstandigheden maakte verzoeker in zijn asielaanvraag melding van twee incidenten: i) een incident waarbij zijn woning in 2007 werd getroffen door een bomexplosie; en ii) een incident waarbij op 1 augustus 2015 er een brutale inval zou zijn geweest bij verzoeker thuis. De inval van 1 augustus 2015 vormde de directe aanleiding voor verzoekers vlucht uit Irak. Volgens verzoeker hadden beide incidenten plaats omdat hij soenniet is en heeft samengewerkt met het Amerikaanse leger waardoor hij door militieën wordt beschouwd als een verrader.

2.3.4. Verzoeker legde ter staving van het eerste incident uit 2007 – de bomexplosie waarbij verzoekers huis werd getroffen – een aantal documenten voor om dit incident te staven (CGVS, stuk 16, map met 'documenten' – stuk 14 "docs ivm explosie 2007" en stuk 15 "bewijzen hospitalisatie moeder 2007"). Uit het gehoorverslag van 23 maart 2016 blijkt dat verzoeker heeft toegelicht dat deze documenten

handelen over het onderzoek gevoerd door de politie. Hij verklaarde verder dat de politie vaststellingen is komen doen, getuigen ondervroeg en vaststelde dat hij het doelwit was van de aanval omdat hij samenwerkte met het Amerikaanse leger (gehoorverslag CGVS I, p. 6-8).

In de bestreden beslissing kan hierover worden gelezen: *“In verband met de documenten die u overlegt met betrekking tot het incident in 2007 (verklaringen bij de politie en de attesten over verwondingen die uw moeder daarbij zou opgelopen hebben), moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal weliswaar niet betwist dat u en/of moeder daadwerkelijk hetzij getuige, hetzij het slachtoffer van een dergelijk incident waren, doch aan uw verklaringen dienaangaande, als zou u persoonlijk én omwille van uw activiteiten op een Amerikaanse legerbasis bij de explosie geïmpliceerd zijn, kan wél getwijfeld worden en wel in het licht van het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, die in de motivering hiervoor omstandig besproken werd.”* (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat er zich in 2007 een incident heeft voorgedaan waarvan verzoeker getuige of slachtoffer was, maar twijfelt of verzoeker daarbij persoonlijk werd geïmpliceerd wegens zijn activiteiten op een Amerikaanse legerbasis en *“dit in het licht van het bij vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid”*, hetgeen refereert aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot het incident uit 2015.

Het is evenwel niet omdat het incident uit 2015 niet geloofwaardig is, dat verzoeker bij het incident in 2007 niet persoonlijk zou zijn geïmpliceerd omwille van zijn activiteiten op een Amerikaanse legerbasis. Het is dan ook niet voldoende om twijfels met betrekking tot het incident uit 2007, enkel te baseren op de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot het incident uit 2015, tenzij de commissaris-generaal zich voor deze twijfels ook steunt op de documenten die verzoeker aangaande het incident uit 2007 heeft voorgelegd (voormelde stukken 14 en 15), hetgeen evenwel niet uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing blijkt.

De Raad stelt vast dat deze documenten enkel in het Arabisch werden opgesteld en dat er door verzoeker geen vertaling werd voorzien. In het administratief dossier is geen vertaling of samenvatting van de relevante elementen van de voorgelegde stukken terug te vinden. In de bestreden beslissing wordt evenmin ingegaan op de inhoud van deze documenten. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal aan verzoeker weinig tot geen vragen over deze documenten heeft gesteld, met name van wie deze documenten uitgaan, waar en wanneer ze werden opgesteld en tot wie ze zijn gericht. Verzoeker verklaarde overigens dat hij deze documenten van zijn broer heeft gekregen, maar er werd niet gevraagd hoe, waar en wanneer zijn broer ze heeft bemachtigd (gehoorverslag CGVS I, 23 maart 2016, p. 6-8).

Bijgevolg kan de Raad geen kennis nemen van de inhoud van de voorgelegde documenten, noch de relevante elementen ervan nagaan, waarop de commissaris-generaal zich mogelijk steunde.

Het is in casu in het licht van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet relevant om kennis te hebben van deze gegevens en inhoud van de documenten. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

De bewijskracht die, krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen moet door de bevoegde instanties in aanmerking worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de door de om bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond (HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, Abdulla e.a., pt. 94).

In casu vreest verzoeker vervolging vanwege milities omdat hij soenniet is en heeft samengewerkt met het Amerikaanse leger. Mocht, na onderzoek van de voorgelegde documenten in samenhang met verzoekers verklaringen, het geloofwaardig worden bevonden dat verzoeker bij het incident in 2007 persoonlijk werd geïmpliceerd omwille van zijn activiteiten bij een Amerikaanse legerbasis en dat een vervolging in het verleden heeft plaats gevonden, dan vormt deze vaststelling een ernstige aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is. Indien de commissaris-generaal hierover alsnog anders oordeelt, dan moet dit zeer nauwgezet worden gemotiveerd, tevens rekening houdend met het verhoogd

risico op vervolging dat bestaat voor Irakezen die gelieerd worden aan activiteiten voor buitenlandse troepen.

De Raad herinnert eraan dat de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en stoelen op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77). In casu, kan een zorgvuldige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, met name of vervolging of ernstige schade in het verleden heeft plaats gevonden, niet worden vastgesteld.

2.3.4. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES